

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 24, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4497](#) 21-07-2025

Hoger beroep tegen faillietverklaring slaagt niet

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6402](#) 05-11-2025

Bestuurder aansprakelijk voor boedeltekort na grootschalige leasefraude

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6404](#) 05-11-2025

Vordering faillissementsaansprakelijkheid en civielrechtelijk bestuursverbod

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:20438](#) 29-10-2025

Aansprakelijkheid middellijk bestuurders

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:12524](#) 25-09-2025

Afkoelingsperiode afgekondigd in WHOA-liquidatieprocedure voor glastuinbouwbedrijf

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5171](#) 16-09-2025

WHOA. Afwijzing afkoelingsverzoek. Afkoelingsperiode is niet in het belang van de schuldeisers

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:4578](#) 10-09-2025

Huurbescherming na omzetting faillissement in WSNP

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:7266](#) 19-03-2025

Voorzitter bestuur aansprakelijk jegens vereniging, overige bestuurders kunnen zich disculperen

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2023:5646](#) 06-04-2023

Niet-ontvankelijkheid artikel 69-verzoek

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid artikel 69-verzoek

Verzoekster is niet-ontvankelijk in haar verzoek, omdat zij geen schuldeiser is van gefailleerde. Ook is het verzoek niet bedoeld om invloed uit te oefenen op de afwikkeling van het faillissement, maar voor de uitoefening van persoonlijke rechten tegenover de boedel.

In het faillissement van Prefab Noord B.V. ('Prefab') heeft ASKI Holding B.V. ('ASKI') een verzoek ingediend bij de rechter-commissaris (R-C) op grond van artikel 69 Fw. ASKI heeft een aantal portacabins en bovenloopkranen in huurkoop en onder eigendomsvoorbehoud geleverd. De verhuurder is volgens ASKI door natrekking eigenaar geworden, maar ASKI wenst als rechthebbende de portacabins en bovenloopkranen uit het bedrijfspand te verwijderen. ASKI verzoekt om de curator te verbieden de portacabins en bovenloopkranen te behandelen als roerende zaken en te verkopen. De curator meent dat ASKI niet-ontvankelijk is in haar verzoek, omdat zij geen schuldeiser is in het faillissement van Prefab.

De R-C verklaart ASKI niet-ontvankelijk. De vaste lijn van de Hoge Raad is dat artikel 69 Fw is gegeven om onder meer schuldeisers invloed toe te kennen op het beheer over de failliete boedel, niet om persoonlijke rechten tegenover de boedel geldend te maken. Hoewel de R-C hier een overweging aan wijdt, oordeelt hij dat ASKI niet-ontvankelijk is omdat zij geen schuldeiser is van Prefab.

H.J. de Kloe, november 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 06-04-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2023:5646

Zaaknummer: C/18/22/104 F

Rechters: D.W.J. Vinkes

Advocaten: W.A. Velema

Wetsartikelen: 69 Fw

RECHTSPRAAK

Vordering faillissementsaansprakelijkheid en civielrechtelijk bestuursverbod

De curator heeft onder meer oplegging van een bestuursverbod gevorderd. Gedaagde is niet in de procedure verschenen. De curator wordt in de gelegenheid gesteld een uittreksel uit het handelsregister over te leggen van de rechtspersonen waarvan gedaagde verder bestuurder of commissaris is.

Een curator vordert onder meer een verklaring voor recht dat de bestuurder van een failliete vennootschap zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en aansprakelijkheid is voor het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW. De curator vordert ook oplegging van een bestuursverbod voor de duur van vijf jaar. De bestuurder is niet in de procedure verschenen.

Omdat de curator dit nog niet heeft gedaan, wordt hij in de gelegenheid gesteld een uittreksel uit het handelsregister over te leggen van de overige rechtspersonen waarvan de gedaagde bestuurder of commissaris is (art. 106c lid 1 Fw). Als blijkt dat de gedaagde van andere rechtspersonen bestuurder of commissaris is, worden zij in de gelegenheid gesteld hun zienswijze te geven op de vordering tot oplegging van het bestuursverbod (art. 106c lid 2 Fw). Totdat de curator de rechtbank heeft bericht, wordt iedere verdere beslissing aangehouden.

H.J. de Kloe, november 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 05-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6404

Zaaknummer: C/08/335356 / HA ZA 25-214

Rechters: A.N. Neumann

Advocaten: P.E.M. Schol

Wetsartikelen: 2:248 BW, 106a Fw en 106c Fw

RECHTSPRAAK

Huurbescherming na omzetting faillissement in WSNP

De verhuurder zegt in het faillissement van de huurder op grond van artikel 39 Fw de huurovereenkomst met betrekking tot een woning op. Het faillissement wordt omgezet in een schuldsaneringstraject. De bewindvoerder stelt dat niet kan worden opgezegd wegens analoge toepassing van artikel 305 lid 2 Fw. De kortgedingrechter gaat daarin mee.

Eiser in deze zaak is de verhuurder van een woning aan een huurder in het WSNP-traject. Zijn beschermingsbewindvoerder heeft zich vrijwillig in het proces gemeld en geldt daarom als de formele procespartij.

Verhuurder heeft toen de huurder failliet werd verklaard de huurovereenkomst opgezegd conform artikel 39 Fw, omdat huurder de huurtermijnen niet meer voldeed. Het faillissement van huurder is omgezet in een WSNP-traject. De bewindvoerder heeft de verhuurder op de hoogte gebracht van de toelating van huurder tot de WSNP en verzocht het door verhuurder gestarte kort geding door te halen, gelet op de beschermende bepaling van artikel 305 lid 2 Fw.

Artikel 305 lid 2 Fw bepaalt dat een tekortkoming in de nakoming van een financiële verplichting uit hoofde van een huurovereenkomst van woonruimte van voor de uitspraak tot toelating tot de schuldsanering, geen grond voor opzegging of ontbinding van de huurovereenkomst oplevert. Ook bepaalt artikel 305 lid 2 Fw dat een voor de schuldsanering gewezen vonnis tot ontruiming wordt opgeschort en de huur wordt verlengd tot het einde van het WSNP-traject. De vraag die voorligt in kort geding is of de huurovereenkomst is geëindigd toen verhuurder de overeenkomst opzegde in het faillissement van de huurder, of dat artikel 305 lid 2 Fw analoog moet worden toegepast.

De kortgedingrechter is van mening dat artikel 305 lid 2 Fw analoog moet worden toegepast. De kortgedingrechter oordeelt dat de reden van opzegging van de verhuurder in het faillissement van huurder het niet voldoen aan de financiële verplichtingen uit de huurovereenkomst was. Dit is een opzeggingsgrond waar artikel 305 lid 2 Fw specifiek

bescherming voor biedt. Ook zou een gegeven ontruimingsvonnis in het WSNP-traject worden opgeschort en de huur worden verlengd. De rechtbank is van oordeel dat de wetgever geen onderscheid heeft willen maken tussen personen die in de WSNP komen zonder een voorafgaand faillissement en personen die in de WSNP komen na een voorafgaand faillissement. In dit geval moet dat onderscheid niet worden gemaakt, omdat de reden voor het opzeggen van de huur het niet voldoen van de huurtermijnen was en artikel 305 lid 2 Fw in een WSNP-traject in een dergelijk bescherming biedt.

Bij een andere grond voor opzegging, zoals bijvoorbeeld overlast, kan dit dus anders liggen en kan het wel zo zijn dat de huur opgezegd kan worden in faillissement en dit bij een omzetting in de WSNP van kracht blijft.

H. Boven, november 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 10-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:4578

Zaaknummer: C/17/200591 / KG ZA 25-105

Rechters: J.E. Biesma

Advocaten: J. Veninga en L. Kesting

Wetsartikelen: 39 Fw en 305 lid 2 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Afwijzing afkoelingsverzoek. Afkoelingsperiode is niet in het belang van de schuldeisers

Een afkoelingsperiode is niet in het belang van de schuldeisers, omdat de vermogenspositie zal verslechteren en er geen reëel perspectief bestaat op een akkoord dat meerwaarde biedt voor de schuldeisers.

Inleiding

In deze WHOA-procedure verzoekt verzoekster, een onderneming die arbeidsovereenkomsten overneemt en werknemers bij een nieuwe werkgever herplaatst, om afkondiging van een afkoelingsperiode. Verzoekster is op enig moment een overeenkomst voor de duur van vier jaar aangegaan met het Rijk. De op basis van die overeenkomst uiteindelijk behaalde omzet is fors lager uitgevallen dan verwacht, waardoor verzoekster in financiële moeilijkheden is komen te verkeren. De daaruit ontstane liquiditeitstekorten zijn (tijdelijk) opgevangen door betalingsregelingen met de Belastingdienst en het ABP. Inmiddels zijn beslagen gelegd en diverse procedures gevoerd met de Belastingdienst.

De Belastingdienst, wier vordering 98% van de schuldenlast vertegenwoordigt, verzet zich tegen het onderhavige afkoelingsverzoek. Zij neemt het standpunt in dat er geen sprake kan zijn van een levensvatbare onderneming en de vermogenspositie van verzoekster de komende maanden zal verslechteren.

Beoordeling

De rechtbank Midden-Nederland wijst het afkoelingsverzoek af. Uit de liquiditeitsprognose volgt dat het actief gedurende de afkoelingsperiode zal afnemen, omdat het (positieve) eindsaldo vrijwel geheel bestaat uit aflossingen van de aandeelhouder op zijn rekening-courantschuld en de beginstand hoger is dan het eindsaldo exclusief die aflossingen. Het actief, dat grotendeels bestaat uit de vordering op de aandeelhouder, moet dus worden aangewend om überhaupt aan de lopende verplichtingen te kunnen voldoen. Daarnaast is de aan de prognose ten grondslag liggende begroting onzeker en onvoldoende onderbouwd. De rechtbank komt tot de conclusie dat een afkoelingsperiode niet in het belang is van de

schuldeisers en dat er geen vooruitzicht bestaat op een akkoord dat voor hen meerwaarde biedt.

E. Dogan, november 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5171

Zaaknummer: 599137 FT RK 25-877

Rechters: G. Konings, I.C. de Kwant en M.P. de Valk

Advocaten: J.V. Maduro en W.F.B. van den Berg

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurder aansprakelijk voor boedeltekort na grootschalige leasefraude

De rechtbank Overijssel oordeelt dat de bestuurder van tien failliete vennootschappen zijn bestuurderstaak onbehoorlijk heeft vervuld. De bestuurder wordt aansprakelijk gesteld voor het boedeltekort en krijgt een bestuursverbod van vijf jaar opgelegd.

De curator stelt dat de bestuurder zich schuldig heeft gemaakt aan grootschalige leasefraude door via zijn vennootschappen meer dan vijftig leaseovereenkomsten af te sluiten voor metaalbewerkingsmachines. Uit onderzoek van de curator blijkt dat 45 van deze machines niet bestonden. De leasegelden werden via spookfacturen in de administratie verwerkt en tussen de vennootschappen verrekend. De bestuurder erkende deze werkwijze tijdens een faillissementsgijzeling. Ter zitting kwam hij daarvan terug, maar de rechtbank achtte zijn nieuwe verklaring ongeloofwaardig.

Aangezien de administratie was gebaseerd op valse overeenkomsten en facturen, vormt deze geen realistisch beeld van de werkelijke vermogenstoestand en werkzaamheden van de vennootschap, zodat niet aan de administratieplicht van artikel 2:10 BW is voldaan. Op grond van artikel 2:248 lid 2 BW staat daarmee kennelijk onbehoorlijk bestuur vast en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak van de faillissementen is. De bestuurder heeft dit vermoeden niet kunnen weerleggen. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de bestuurder aansprakelijk is voor het tekort in de faillissementen van de vennootschappen.

De rechtbank past tevens het leerstuk van vereenzelviging toe. Dit houdt in dat het identiteitsverschil tussen de vennootschappen wordt genegeerd, omdat de bestuurder misbruik heeft gemaakt van zijn volledige zeggenschap over deze rechtspersonen. De vennootschappen, met uitzondering van één actieve vennootschap, waren feitelijk lege hulzen die uitsluitend dienden om leasefraude te plegen. Dit leidt tot de conclusie dat de curator de vorderingen niet hoefde in te stellen tegen de failliete vennootschappen afzonderlijk.

De bestuurder wordt veroordeeld tot betaling van een voorschot op het faillissementstekort

van € 1 miljoen. Tevens wordt een bestuursverbod van vijf jaar opgelegd. De vordering tot betaling van wettelijke rente over het faillissementstekort wordt afgewezen, omdat dit zou indruisen tegen het doel van artikel 2:248 BW.

N. Gamliël, november 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 05-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6402

Zaaknummer: C/08/329559 / HA ZA 25-69

Rechters: A. Mul, J.M. Marsman en A.M. van Diggele

Advocaten: A.C. Blankestijn en L. Hennink

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

Afkoelingsperiode afgekondigd in WHOA-liquidatieprocedure voor glastuinbouwbedrijf

De rechtbank kondigt een afkoelingsperiode af en stelt ambtshalve een observator aan in een WHOA-traject. De rechtbank acht het aannemelijk dat een liquidatieakkoord buiten faillissement voordeliger is voor de schuldeisers.

Een glastuinbouwbedrijf heeft de rechtbank verzocht om een afkoelingsperiode van vier maanden op grond van artikel 376 Fw in het kader van een besloten akkoordprocedure. Het bedrijf verkeert in een toestand waarin aannemelijk is dat het niet kan voortgaan met betalen en heeft toegezegd binnen twee maanden een WHOA-akkoord aan te bieden. In de kassen bevindt zich nog circa 900.000 kg paprika met een geschatte opbrengstwaarde van € 1,2 miljoen. Het faillissement is door een schuldeiser aangevraagd, maar de behandeling daarvan is aangehouden om het WHOA-traject niet te doorkruisen.

Volgens het verzoek is de afkoelingsperiode noodzakelijk om de oogst te voltooien, activa onderhands te gelde te maken en een akkoord tot stand te brengen dat een hogere opbrengst voor schuldeisers oplevert dan een liquidatie in faillissement. De rechtbank overweegt dat summierlijk is gebleken dat een afkoelingsperiode nodig is om de onderneming gecontroleerd af te wikkelen en dat de belangen van de gezamenlijke schuldeisers hiermee zijn gediend. Daarbij geldt dat derden niet wezenlijk in hun belangen worden geschaad. Wel signaleert de rechtbank diverse onduidelijkheden in de liquiditeitsprognoses, zoals dubbeltellingen en ontbrekende kostenposten, waardoor het vertrouwen in de haalbaarheid van het akkoord beperkt is.

Ondanks deze gebreken acht de rechtbank het aannemelijk dat een liquidatieakkoord buiten faillissement een beter resultaat oplevert dan een afwikkeling in faillissement. De rechtbank wijst het verzoek toe, maar beperkt de afkoelingsperiode tot en met 9 november 2025, mede gelet op de beperkte reikwijdte van de prognoses en de onzekerheden in de cijfers. Ter bescherming van de belangen van de schuldeisers stelt de rechtbank een observator aan. Deze moet toezien op de liquiditeitsontwikkeling, de positie van de separatist en de haalbaarheid

van het akkoord.

Om verlenging van de afkoelingsperiode kan zo nodig worden verzocht, afhankelijk van de bevindingen van de observator.

W.P.IJ. Overgoor, november 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 25-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:12524

Zaaknummer: C/15/369106 FT RK 25-656

Rechters: G.M. Drenth, M.W. Koenis en M. Aukema

Advocaten: D. Steffens

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Voorzitter bestuur aansprakelijk jegens vereniging, overige bestuurders kunnen zich disculperen

Bestuurders van een voetbalvereniging zijn aansprakelijk wegens onbehoorlijk bestuur ex artikel 2:9 BW. Met uitzondering van de voorzitter weten de bestuurders zich echter te disculperen. Een beroep van de curator op artikel 6:162 BW is niet voldoende onderbouwd, omdat hij niet opkomt voor de gezamenlijke schuldeisers.

De amateurvoetbalvereniging is in 1947 opgericht ('de vereniging'). Voor 2019 verkeerde de vereniging al in financieel zwaar weer. Eind 2018/2019 presenteerde gedaagde 5 een ambitieus plan om de vereniging een financieel nieuw leven in te blazen ('het plan'). Het plan was voornamelijk gebaseerd op het aantrekken van sponsorinkomsten. Tijdens de ALV werd het gepresenteerde plan zonder voorbehoud goedgekeurd. Het bestuur heeft vervolgens uitvoering gegeven aan het plan. Gedaagde 5 is namens de vereniging verschillende omvangrijke verplichtingen aangegaan waaronder het sluiten van arbeidsovereenkomsten met trainers, verbouwing van de kantine en het aangaan van huurovereenkomsten voor meerdere personenbussen.

In september 2019 wordt voor het eerst duidelijk dat de uitgaven het budget overstijgen en dat de sponsorinkomsten veel lager zijn dan als toegezegd door gedaagde 5. De overige bestuurders dragen gedaagde 5 op om binnen twee weken € 50.000 aan sponsoring binnen te halen. Dit lukt hem niet. Het bestuur besluit daarop gedaagde 5 op non-actief te stellen, waarna hij de volgende dag aftreedt als voorzitter. De overige bestuurders proberen vervolgens het ontstane tekort te beperken door eigen middelen in de vereniging te investeren, met schuldeisers betalingsregelingen te treffen en de arbeidsovereenkomsten met de trainers te beëindigen. Ondanks deze pogingen wordt het financiële tekort niet tijdig overbrugd. De vereniging wordt vervolgens geconfronteerd met de coronamaatregelen. Op 3 juni 2020 wordt het faillissement van de vereniging uitgesproken.

De curator stelt dat zeven van de acht bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn omdat zij hun bestuurstaak onbehoorlijk hebben vervuld ex artikel 2:9 BW. De curator legt aan deze

vordering ten grondslag dat de bestuurders geen deugdelijk onderzoek hebben verricht naar de financiële haalbaarheid van de begroting, geen zekerheid hebben gevraagd voor de sponsorinkomsten en dat de vereniging desalniettemin wel grote financiële verplichtingen is aangegaan terwijl daar geen financiële dekking voor bestond.

De rechtbank volgt de curator en oordeelt dat de bestuurders op basis van voornoemde omstandigheden bij de aanvaarding en uitvoering van het door gedaagde 5 gepresenteerde plan onbehoorlijk hebben gehandeld door zonder enig onderzoek uitvoering te geven aan het plan. De bestuurders hebben zonder kritische toetsing vertrouwd op de toezeggingen van gedaagde 5. De rechtbank concludeert vervolgens dat voornamelijk gedaagde 5 een ernstig verwijt kan worden gemaakt, maar dat de overige bestuurders hiervoor in beginsel aansprakelijk zijn, omdat zij gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor het bestuur.

De bestuurders, met uitzondering van gedaagde 5, voeren gemotiveerd verweer en beroepen zich op de disculpatiegrond van artikel 2:9 lid 2 BW. De rechtbank verwijt de bestuurders dat zij te makkelijk hebben ingestemd met het plan en tijdens de uitvoering van het plan niet voldoende toezicht hebben gehouden. De bestuurders kan echter niet een zodanig ernstig verwijt worden gemaakt, dat zij persoonlijk aansprakelijk zijn voor schulden van de vereniging. Hieraan ligt ten grondslag dat het plan was goedgekeurd door de ALV, het geen professionele bestuurders zijn en dat zij, zodra zij ontdekten dat de sponsorinkomsten uitbleven en facturen niet werden betaald, concrete maatregelen hebben genomen om de gevolgen van het onbehoorlijk bestuur te beperken.

De curator stelt daarnaast dat de bestuurders onrechtmatig hebben gehandeld jegens de gezamenlijke schuldeisers van de vereniging ex artikel 6:162 BW. Hij stelt dat het bestuur verplichtingen is aangegaan terwijl duidelijk was, althans had moeten zijn, dat de vereniging deze niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden voor de door schuldeisers geleden schade. De rechtbank wijst deze vordering af. Zij overweegt dat de curator onvoldoende heeft gesteld om te kunnen aannemen dat de gezamenlijke schuldeisers zijn benadeeld door het handelen van de bestuurders. De door de curator genoemde uitgaven en verplichtingen betreffen niet alle schuldeisers, en de curator heeft niet geconcretiseerd op welke wijze de schuldeisers als groep hierdoor schade hebben geleden. Daarnaast heeft de curator niet afzonderlijk onderbouwd dat elke individuele bestuurder persoonlijk een ernstig verwijt treft, noch dat de bestuurders op het moment van het aangaan van de verplichtingen wisten of behoorden te weten dat de vereniging deze niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden.

Volgens het oordeel van de rechtbank kunnen de individuele bestuurders zich disculperen. Gedaagde 5 kan zich niet disculperen, omdat hij niet in de procedure is verschenen en geen

disculpatiegronden heeft aangevoerd. Dit betekent dat gedaagde 5 als bestuurder op grond van artikel 2:9 BW aansprakelijk is voor de door de vereniging geleden schade. De rechtbank stelt de schade niet vast op het boedeltekort, maar beperkte de schade tot de concrete financiële verplichtingen die rechtstreeks voortvloeien uit het onbehoorlijk bestuur van gedaagde 5 ter hoogte van € 46.810,77.

D.M.M. Detisch, november 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 19-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:7266

Zaaknummer: C/02/422923 / HA ZA 24-284

Rechters: R.T. Hermans

Advocaten: M.J.W. van Ingen, M.W. van der Heijden en J.T. van Balen

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid middellijk bestuurders

De (middellijk) bestuurders van een factoringconcern hebben maandrapportages gemanipuleerd, waardoor de financier ten onrechte hogere bedragen heeft uitgeleend. De bestuurders zijn aansprakelijk voor de door de financier geleden schade.

Deze uitspraak is een tussenvonnis van de rechtbank Den Haag in een zaak betreffende aansprakelijkheid van twee middellijk bestuurders.

NIBC Bank N.V. ('eiser') heeft op 24 mei 2017 een schriftelijke overeenkomst gesloten, aangeduid als de Senior Facility Agreement ('de SFA'). Op grond van deze overeenkomst is een lening ('de Senior Loan') verstrekt aan het ECP-concern in het kader van de factoringsactiviteiten van dit concern. De gedaagden zijn de twee (middellijk) bestuurders van de rechtspersonen binnen dit concern.

Aan het verstrekken van de Senior Loan waren diverse voorwaarden verbonden, waaronder rapportageverplichtingen met betrekking tot de gefinancierde vorderingen. Deze verplichtingen zijn vastgelegd in een schriftelijke overeenkomst, aangeduid als de 'Servicing Agreement' ('de SA'). Op 30 september 2019 ontving eiser een anonieme brief waarin het ECP-concern werd beschuldigd van het onjuist voorstellen van de feiten met betrekking tot de financiering aan de eiser.

Eiser vordert dat de rechtbank voor recht verklaart dat gedaagden onrechtmatig hebben gehandeld op grond van artikel 6:162 BW, dan wel 6:166 BW, en dat zij hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door eiser geleden schade.

Eiser onderbouwt zijn vorderingen door te stellen dat de (middellijk) bestuurders een ernstig persoonlijk verwijt treft vanwege diverse misleidingen, contractschendingen en tekortkomingen. Volgens eiser zou hij de financiering nooit hebben voortgezet indien dit onrechtmatig handelen niet had plaatsgevonden. Bij een eerdere beëindiging van de financiering zou eiser aanzienlijk minder schade hebben geleden op de financiering van het ECP-concern. Gedaagde 1 is niet verschenen in de procedure, zodat tegen hem verstek is

verleend. Gedaagde 2 heeft wel verweer gevoerd en concludeert tot afwijzing van de vorderingen.

De rechtbank stelt bij de beoordeling voorop dat de Senior Loan geen statische lening betrof. Het bedrag dat van de lening kon worden 'getrokken' was afhankelijk van het saldo van de *eligible* vorderingen. Eiser wilde immers uitsluitend financiering verstrekken voor vorderingen die aan specifieke voorwaarden voldeden. Dit maakte eiser afhankelijk van de rapportage door gedaagden om het saldo van de *eligible* vorderingen, en daarmee het maximaal te lenen bedrag, vast te stellen.

Het enkele tekortschieten in de rapportageverplichting onder de SA is volgens de rechtbank onvoldoende om bestuurdersaansprakelijkheid aan te nemen, gelet op de hoge drempel die daarvoor geldt. Dit ligt echter anders voor zover eiser terecht betoogt dat het ECP-concern hem bewust heeft misleid door de manipulatie van gegevens in de maandrapportages, en dat gedaagde 2 die manipulatie heeft bewerkstelligd.

De rechtbank concludeert dat gedaagde 2 in zijn hoedanigheid van bestuurder ernstig persoonlijk verwijtbaar heeft gehandeld jegens eiser. Ter onderbouwing hiervan bespreekt de rechtbank de verwijten met betrekking tot het 'afletteren' van vorderingen en Seamed.

De rechtbank oordeelt dat de manipulatie mede bestond uit het 'afletteren' van de vorderingen, ofwel het wachten met 'wegstrepen' van de *eligible* vorderingen, waardoor een te hoog saldo aan *eligible* vorderingen werd gepresenteerd. Dit had als gevolg dat er, ten onrechte, een hoger maximaal bedrag kon worden geleend onder de Senior Loan. De rechtbank geeft hierbij aan dat de e-mails en Whatsapp-berichten van gedaagde 2 vrijwel geen andere uitleg toelaten dan dat hij opdracht gaf tot het afletteren van de *eligible* vorderingen. Gedaagde 2 heeft hier ook geen geloofwaardige andere verklaring voor gegeven.

Daarnaast heeft gedaagde 2 eiser voorgehouden dat er een factorovereenkomst bestond met Seamed. Deze factorrelatie bestond op dat moment echter nog niet. Gedurende deze periode werden de vorderingen van Seamed wel gepresenteerd als *eligible* vorderingen. Dit vergrootte ten onrechte de omvang van de *eligible* vorderingen en dus het maximaal te lenen bedrag. De rechtbank geeft hierbij aan dat uit de e-mailberichten volgt dat dit bewust is gedaan en dat gedaagde 2 hierbij betrokken was.

Gezien het voorgaande concludeert de rechtbank dat ECP niet slechts per abuis ondeugdelijke maandrapportages aan eiser heeft verstrekt. Door de manipulatie is voor eiser verhuuld dat er sprake was van een overschrijding van het maximumbedrag dat mocht worden gebruikt. Ook blijkt dat gedaagde 2 op zijn minst betrokken was bij een deel van die manipulaties, waardoor de rechtbank tot de eindbeslissing komt dat gedaagde 2 in hoedanigheid van bestuurder van

ECP Nederland, een van de entiteiten in het ECP-concern, ernstig persoonlijk verwijtbaar heeft gehandeld jegens eiser, en dat hij daarom schadeplichtig is op grond van onrechtmatige daad.

De rechtbank oordeelt vervolgens dat de gevraagde verklaringen voor recht jegens gedaagde 1 niet onrechtmatig of ongegrond voorkomen, zodat ook deze vordering voor toewijzing gereed ligt.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank de hoogte van de schade. Eiser heeft de omvang van de geleden schade in eerste instantie schriftelijk toegelicht. Tijdens de mondelinge behandeling kwam eiser echter terug op de omvang van de schade vanwege een redeneerfout. Vanwege het feit dat de gevolgen van de redeneerfout ter zitting slechts 'uit de losse pols' konden worden doorgerekend, acht de rechtbank de hoogte van de schade onvoldoende onderbouwd. De rechtbank weegt daarbij mee dat gedaagde 2 niet voldoende heeft kunnen reageren op dit punt. De rechtbank geeft aan dat voldoende aannemelijk is geworden dat eiser schade heeft geleden, waardoor partijen naar de schadestaat konden worden verwezen. Partijen hebben echter medegedeeld dat zij de schadebegroting liever in de procedure betrekken, waardoor de procedure wordt doorverwezen naar de rol.

Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

D.R.C. Smit, november 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:20438

Zaaknummer: C/09/659611 / HA ZA 24-42

Rechters: A.M. Boogers, mr. M.A. Schueler en S.M. de Bruijn

Advocaten: P.C.M. Ouwens

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Hoger beroep tegen faillietverklaring slaagt niet

Gefailleerde stelt hoger beroep in tegen haar faillietverklaring. De meeste schuldeisers worden voldaan, maar de Belastingdienst niet. Verder blijkt een verrekenpost onjuist, waardoor ook twee andere schuldeisers niet volledig zijn betaald.

Het arrest betreft een hoger beroep tegen een faillietverklaring. Appellant (de gefailleerde) stelt dat er niet langer sprake is van pluraliteit van schuldeisers en dat er evenmin sprake is van de toestand van te hebben opgehouden te betalen.

Gefailleerde is Fluenc, een onderneming gericht op het verpakken en etiketteren van (medische) zaken. In een eerdere procedure hebben twee apotheken conservatoir beslag gelegd. Door het gelegde beslag kwam de onderneming stil te liggen, zodat liquiditeitsproblemen zijn ontstaan, met uiteindelijk de faillietverklaring van Fluenc tot gevolg.

Volgens vaste rechtspraak moet bij een faillissementsaanvraag allereerst beoordeeld worden of de schuldenaar meerdere schuldeisers heeft (het pluraliteitsvereiste). Vervolgens moet onderzocht worden of de schuldenaar in de toestand verkeert dat hij heeft opgehouden te betalen. Bij een beoordeling in hoger beroep dient het hof opnieuw te onderzoeken of aan de vereisten voor faillietverklaring is voldaan. Bij zijn beslissing dient het hof uit te gaan van de toestand ten tijde van zijn uitspraak (*ex nunc*) en moet het de op dat moment bestaande omstandigheden in aanmerking nemen.

Appellant stelt in dit geval dat er geen sprake meer is van pluraliteit van schuldeisers. Na de faillietverklaring is een regeling getroffen met de aanvrager van het faillissement. Daarnaast zijn er verschillende betalingen verricht (al dan niet door derden), waardoor ook andere schuldeisers zijn voldaan. Ten aanzien van de vorderingen van de twee apotheken stelt appellant dat deze grotendeels door verrekening teniet zijn gegaan. Appellant zou namelijk jegens hen recht hebben op de betaling van verbeurde dwangsommen, uit hoofde van een eerder vonnis. Deze dwangsommen verrekent appellant met de bestaande vorderingen. De voldoening van het restant is via een betaling op een derdenrekening zekergesteld. Enkel de

opeisbare schuld van de Belastingdienst resteert, hetgeen zou betekenen dat er geen sprake is van pluraliteit van schuldeisers.

Het hof volgt deze redenering niet. Het hof begint met de constatering dat er geen betalingsregeling tot stand is gekomen met de Belastingdienst, waardoor er nog een opeisbare vordering bestaat. Ten aanzien van de gestelde verrekening constateert het hof dat het vonnis ter zake van de dwangsommen nog niet is betekend, waardoor geen dwangsom verbeurd kan zijn. Aldus slaagt het beroep op verrekening niet, waardoor de zekerheidsstelling onvoldoende is voor de resterende vorderingen. Het feit dat er hoger beroep is ingesteld tegen het vonnis doet niet af aan het bestaan van de vordering. De opeisbare vordering van de Belastingdienst en de bestaande vorderingen van de twee apotheken maken dat er sprake is van pluraliteit van schuldeisers.

Naar het oordeel van het hof is het onaannemelijk dat de vordering van de Belastingdienst en de apotheken zullen worden voldaan. De onderneming is stilgefallen, er zijn geen opdrachtgevers en er zijn ook geen werknemers meer in dienst. Bovendien zijn er geen liquide middelen en/of activa aanwezig. De betalingen aan de overige schuldeisers doen hier niet aan af. Naar het oordeel van het hof is dus naast pluraliteit van schuldeisers ook sprake van de toestand van te hebben opgehouden te betalen. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

V.M.M. Houtepen, november 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4497

Zaaknummer: 200.355.839

Rechters: M.P.M. Hennekens, D.M.I. de Waele en G.J. Meijer

Advocaten: R.J. Lindeboom en S.A.C.A. van Vloten

Wetsartikelen: 8 lid 1 Fw